

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradiset

METI, TØRMAS KLINGBY

Mit navn er Thomas Klingby. Du lytter til nations mareridt.

En true crime-podcast om sager fra rundtom i verden, der rammer og lammer en befolkning.

Fordi de er så bizarre eller på andre måde umulig at ryste af sig.

Sådan en sag er drabet på 17-årige Bigiti Tengs på den lille norske Karmhøi i 1995.

Det er en kæmpe sag, der ryster nationen.

I et lille ø samfund, hvor alle kender alle, burde politiet hurtigt kunne finde den skyldige, tænker man.

Men sådan skulle det ikke være.

Gærningsmanden går frit omkring i 28 år uden han bliver opdaget.

Bigitis forældre har måske mødt ham, måske onegypet talt med ham.

Først fornyeligt bliver han identificeret med hjælp fra en uventet kant fra en dansk forsker.

Det lørdag aften, mig ved at er mildt.

Vandet ligger stille og mørkt, kun en lidt aftenbrise forlover mine øbrorner om,

at tiden ikke står helt stille på Karmhøi.

Øen er forældre, hvor begyndt at blomstre og spige,

og de grønne friske farver blander sig så smukt med klipperne sko framspring.

Foråret er kommet, og det kan mærkes.

Ikke bare i øens frode i natur, men også i øbrornerne sko smittende humør.

Bigite er også i godt humør.

Hun er altid i godt humør, men i dag er der fest i forsamlingshuset,

og hun skal spille musik med sine venner.

Det glæder hun sig til.

Hun går på musikskole, og hun elsker alt slags musik, lige fra punk til salmer.

Hun elsker også at synge, men mest alt elsker hun at være sammen med sine venner

og spille på det smukke årl, der står i forsamlingshuset.

Det er et højtepunkt for hende.

Specielt når alle synger med, og det føles som en stor familie,

hvor alle holder hinanden, og alle hjælper hinanden.

Sådan en aften kan Karmhøi godt føle som det bedste sted i verden.

Et øj-paradis.

Men denne aften kommer Bigite til at møde paradiseslange.

Hun ved det bare ikke nu.

Hun har taget fint tøj på over lidt, mæk op, men ikke for meget.

Det behøver hun ikke.

Det store krydledet hård tager all opmærksomheden.

Og så længe man smiler, behøver man ikke mække op, som Bigite altid siger.

Der er ikke så langt til forsamlingshuset.

Det ligger på nordsiden af øjen, men det er lige vel for langt til at ordgås cykle,

så hun tager bussen.

Det tager en halv time.

Hun siger forvælt til sin mor og sin far, der bliver hjem og siger fjernsyn.

Bigite er vant til at færdes alene på øjen.

Det er alle unge mennesker.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

Det bliver man nødt til, hvis man skal nogle steder hen.
Men det gør heller ikke noget.
Alle kender alle.
Og man holder øje med hinanden.
Så den gør man bare.
Bigite er heller ikke en, der forsvinder i mængden.
Der er stugende fuldt i forsamlingshuset, og alle synger med,
mens Bigite spiller for på årlød.
Det er en stor fornøjelse for alle, også for Bigite.
Varmet fra de syngende mennesker spreder sig, og ruderne dukker til.
Festen er slut lidt for midnatt,
men Bigite er ikke klar til at tage hjemme nu.
Hun har lyst til at se nogle venner.
Hun får et lift med tre venner ind til Kopervik,
som er ølens største by med 6.000 indbyggere.
Det er en tradition, at vennerne finder hinanden på gågadden i Kopervik lørdagafgen,
hvor der bliver sluttet om alt fra dagens fester til nye kærester.
De andre venner kunne godt blive ved nogle timer i nu,
men Bigite er ved at blive træt.
Klokkerne er over midnatt, og hun vil gerne hjemme i seng.
Vennerne krammer forvæld, og ser hende forsvinde ned af gågadden.
Der er lidt over 5 km hjem, og der går ikke nogen busser.
Bigite fortrøder, at hun ikke har taget sin cykel med,
men hun ryster et pyt med skulderne, og begynder at gå i resten på dag ud af.
Heltivis kommer en bilkøen i hendes retning.
Bilen stopper, og manden i bilen spørger om, Bigite har brug for et lift.
Det er meget normalt på øn, at man hjælper hinanden,
så Bigite siger ja og hopper ind.
Manden er bare ikke ude på at hjælpe Bigite, han er ude på noget helt andet.
Den aften i maj 1995 har Bigite hele verden foran sig.
Hun kan blive til hvad som helst med en store musikelske talent,
og ens nysgavighed og optimism i forlivet.
Efter mødet med manden i bilen, når Bigite ikke er blevet andet en 17 år.
Søndag morgen gør en forhørte en grovfuld opdagelse.
Han er ude at se til sine fritgræstende for,
der han pludselig får øje på et lign i buskasedet.
Han nærmer sig langsomt.
Det vinder sig ind i ham, da det går op for ham, at det er Bigite.
Der er blod over det hele, og hendes tøj er ræde i stykker.
Tankerne flyver igennem ham, men der kan kun være en konklusion,
en frygtlig forbrudelse at funde stedet,
og sådan der på grovsvejen op til Bigites hjem, så tæt på.
Forhørten skynder sig op til huset, hvor han forfat i Bigites forældre.
Hvordan fortæller man mennesker, at der er steder aldrig noget hjem,

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

men ligger i kratte 400 meter fra huset og er død.

Formeligt mørtet.

Det kan man ikke, men der er ikke noget at gøre.

Bigites morfar må kende sandheden, og deres verden både sammen.

Forhørten ringer de efter til politiet, som straks ankommer sammen med en ambulance.

Der er ingen tvivl at finde hos den lokale politimand,

der taler med et modbydeligt og overlagt mor.

Det er også tydeligt, at han er behov for hjælp til at opklare sagen.

Han tilkælder politiets nationale rejsehold med specialister,

inden for særlig voldsom kriminalitet.

KRIPOS, de ankommer to dage efter.

I mellemtiden indsamler det lokale politi,

så mange oplysninger, som de i stand til, så sagen kan overleveres.

KRIPOS har både kriminaltekniske specialister og rettsmedicinere,

som rutinemæssigt går i gang med at danne sig et overblik.

De præcise hændelser, der fører til Begittes død,

kan politiet ikke rekonstruere uden vidner eller mistængte.

Men det står hurtigt klart for den, at der taler med et mor i en helt særlig kategori.

Hvad politiet kan sammenstøkke er, at Begittes sidst bliver set i livet på gågæden i Kopavik, omkring halvets lørdarnat, hvor hendes venner siger forvæld til hende.

Hun bliver opdaget af en forhørte en klokke 9 søn der morgen.

Mor er altså sket i dette tidsrum.

Vidner har set en bil i området mellem Kopavik og Begittes hjem i samme tidsrum,

og politiet formoder, at Begittes fik et lift med en person,

som enten er gærningsmanden eller som kan fortælle mere om Begittes færden i hendes sidste timer.

Føren af bilen bliver efterlyst.

Tydeligt tegn på Begittes krop viser, at hun har kæmpet for sit liv.

Gærningsmanden er ikke sluppet let, drabede grad både vilje, tid og ret mange krafter.

Inden gærningsmanden slår Begittes hjel, flår hendes tøj i stykker og voldtager hende.

Morvåbnet er en blodig sten, som efterforskerne finder ved gærningstedet.

Politiet finder dessuden slæbespore på vejen, som tyder på, at han har trukket hende rundt.

Måske har hun forsøgt at komme væk, men han har grebet hende og slæbt hende tilbage.

Måske har han slet rundt med hende for sin egen fornøjelseskyld.

Det er samtidig en stor risikofaktor, at morer sker så tæt på Begittes hjem.

Er der en påind i det?

Hvorfor vælger drabsmanden og kører hende så langt?

Sætter han hen af et stykke fra huset, men vender så tilbage for at udføre sin bestelske handling.

Eller vultar han hende i bilen og slår hende hjælp på grusvejen, for ikke at få blod i bilen.

Hade Begittes forældre hørt deres datter skrig, hvis ikke de lå os sov med lukket vinduer.

Det lille ø samfund er rystet.

Et monster er på fri fod, og det ellers er tillidsfulde og ordentlige lille ø-paradies.

Og sandsynligheden for, at monsteret af en man kender, er ret stor.

Når en voldtægt ender med drab, er der typisk to mulige årsager.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

Enten bliver gærningsmanden opmærksom på risikoden for at blive udparet af sit offer, og han slår hende hjælp som eneste mulige løsning på sit problem. Alternativt er modet en del af gærningsmanden seksuelle nødelse, og altså noget, han ønsker, muligvis endda enden voldtægten overhovedet gået i gang. Med andre ord er spørgsmålet om modet var overlagt eller opstår som en følgevirkning. Svaret er vigtigt, for det fortæller noget om gærningsmandens motiv. Er gærningsmanden en tilfældig forbipasserende, der ser sit snit til at voldtage en ung kvinde, men hun kæmper imod, og han beslutter sig for at drepe hende? Eller kender gærningsmanden Begitte på forhånd, og har udset sig hende som sit næste offer for sine voldsfantasier? Og hvor lang tid har han udset sig hende? En dag, en uge, et år. KRIPOS heller mest til den sidste forklaring, særlig med tanke på gærningsmandens brutalitet og vilje til gennemførelser sin handling. Desuden er øgen befolket med mennesker, der stortidt alle kender hinanden i en eller anden forbindelse, så sandsynligheden for at møde en tilfældig forbipasserende voldtagsmand på en lille ø, langt væk fra alt ting, er nærmest ikke eksisterende. I sager som denne er det vigtigt at holde alle muligheder åbne, indtil der er meget klare indikationer. Man må ikke drage for hastighed konklusioner. Det evner politiet ikke, i sagen om Begitte. Præcis en måned efterdræppet. Offentlig gør politiet deres første ledtråd. Den rettsmedicinske undersøgelse har fundet nogle hår i Begittishånd, som efter de første analyser peger på at tilhøre gærningsmanden. Sin allemanget begynder at tage form. Politiet leder efter en mand med langt lysthår, der har en foregående relation til Begitte, og som formentlig allerede er kendt af politiet for seksuelle forbrydelser. Det tager ikke lang tid for politiet at finde en mand, der passer perfekt på den beskrivelse. Ham venner vi tilbage til. For først må politiet igennem det store faglige efterforskningsarbejde for at finde de afgørende beviser. Over de næste halve år bliver 1500 personer afhørt. Over 1000 tips registrærs i politiet efterhånden tæmligt om fatnesasmarpe, og 325 blodprøver bliver analyseret i ønsket om at finde en DNA-profi, der matcher det blod og den sed, der er fundet på Begittes krop. Selvom politiet gør en massiv indtats, finder de ingen klare beviser. Der er ingen direkte vidner, og der er ingen konkrete spore. De få mulige mistængte, der er, kan politiet ikke finde yderligere beviser imod. Det største problem for politiet er, at DNA-analyserne er for uprecise, og det er med ikke hjælper i udpegningen af den mulige gærningsmand. Hvad der burde være en nem sag for politiet har viset at være ordentligt vanskelig. En af de sager, der trækker i langdrag,

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

og det er helt almindelig viden blandt politifolk, at den første tid efterdruppet er den mest kritiske. Jo længere tid efter forskningen tager, jo mere usensynlig bliver det, at den skyldige anholdes. Et år efterdruppet vælger KRIPOS at forlade området for at fokusere på andre forbudelser. Det er med overledes efterforskningen til det lokale politi, der verken har erfaringen eller ressourserne til at efterforske et drap, at den kan liber. Det får den direkte konsekvens, at efterforskningen nærmest skal i stå over det næste halve år. Og i tilgift viser en ny analys af hovedet begittishånd, at det ikke stammer for gærningsmanden end for begittishel. Sin allemanget af gærningsmanden er nu temmelig uprecist, og listen af mistinget er blevet for dobbelt mange gange, uden at man har en hovedmistingt. Efterforskningen er med andre år slået tilbage til start. Samtidig vokser offentlighedens press på politiet for at finde gærningsmanden. Øborne kan ikke føle sig sikre før monstret er fundet. Betjentene er lokalkænte, og i deres fritid bliver de ofte druknet med spørgsmål om, hvorfor det ikke sker noget. Hvorfor kan de ikke finde den skyldige? Frustrationen vokser også blandt politiet selv. Politiet mangler de afgørende beviser. Det eneste de ikke mangler er en hovedmistingt. Ham fandt de allerede ret tidligt baseret på Kripas profilering. Politiet havde bare ingen beviser imod ham, og kunne derfor ikke anholde ham. Men måske handler det bare om at skru bisen på. Måske han så vil afsløre sig selv. Politiet's hovedmistingte er en mand, der befinder sig tæt på Begitte. Politiet var allerede tidligt i forløbet fokuseret på, at gærningsmanden kendte Begitte i forvejen. Samtidig var man opmærksom på, at gærningsmanden formentlig havde tidligere domme eller inklære om upastende eller dissektuelle affærer. Disse to faktorer, sammen med det første sin elemang, havde politiet baghovedet, da de dannede sig et overblik over Begittes familie, venner og bekendte, og dermed muligt mistingte. Meget hurtigt lyste et navn op på skærmen hos politiet. I sommeren 1994, altså godt et år før drabede på Begitte, mod to polisiden anmeldelse på Begittes jevnalrerne Fetter. Til en fest i Idrætalen havde Fetteren i følgeanmeldelsen befarmleret nogle mindre år i piger. På dette tidspunkt var Fetteren 16 år gammel. Sagen var blevet henlagt uden opklaring af skyldspørgsmålet en måned inden drabede på Begitte. Fetteren havde langt lyst hår og var tæt bekendt med Begitte. Som øboer bodede han ikke langt fra Begittes hjem, og det er sandsynligt, at han kendte til Begittes planer og hvor hun befandt sig inden lørte aften. Allerede fem dage efter drabede blev Fetteren afhørt i mere end fem timer af Krippos. Dagen efter blev han afhørt igen dengang i otte timer. Han blev desuden bedt om at aflevere sin sko og vise sin krop for eventuelle mærker, som kunne være opstået i forbindelse med drabede. Fetteren var altså allerede meget tidligt i forløbet af en mistængt. Han benægtede at have noget med drabede på sin kusine og gør, men på tid ville ikke slip ham som mistængt, måske endda deres hovedmistængte.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

Hælder ikke der sin alemanget ikke længere parret direkte på ham, og DNA-analyserne ikke vist et match.

Så i februar 1997, knapp to år efter drabede, vælger politiet på tross af de manglende bevisere, at anholde den nu 19 år i Fetter.

Over de næste tre uger gennemgår Fetteren den ene afhøring efter den anden.

Politiet bærer mig om at genfortælle sine exakte bevægelser og handlinger på tiden omkring drabede igen og igen.

De vil have alle detaljer i håbet om at finde et punkt, hvor Fetterens historie ikke holder vand.

Politiet presser ham til det yderste.

At han overhoved holder så lang tid at kunne tegne for politiet på, at den 19-årige er lavet et helt specielt stof.

Måske det samme stof som et monster er lavet af.

Politiet's hårhændet metoder giver endelig pote. Den 25. februar 1997 tilstår Fetteren af voldtaget og drabt sin kusine.

Politiet's arbejde er til ende bragt, hvor indklagemyndigheden begynder at forberede en rettag.

I oktober 1997 står Fetteren tiltalt i retten.

Hele Norge følger med i sagen, som selvfølgelig har fået meganes massiv opmærksomhed.

Det er spektakulært, at en af de værste forbrødelser i moderne tid bliver begået på en bar 17-årige pige, der kender alle som glad og nyske af om et smidtende livsglæde.

På alle måder en rigtig norsk jente.

Det er dessuden opseksvægtende, at det blodige og voldtumme drab til syvlederne er begået af en jævnallerne.

Og en dag opfordres Arjen Fetter.

Mediernes vælger i analyser af Dramsmandens voldsfrاهرlæne og sexuelle afvind i naturen.

Er det hans opdravelse? Er det isolationen på øen, der har gjort det?

Har han været chalu på begitte i alle disse år?

Offenligheden finder hurtigt frem til Fetterens familie og som en følge her af bliver trusler og chikaner fra nu af en del af familiens liv.

Det vækker derfor stor forarvelse, da Fetterens forsvarsadvokat træder frem på tv og aclerer, at han er så sikker på sin klients huskyld, at hvis Fetter dømmes, vil han opse i sin bestalning som advokat. Hvordan kan det overhovedværende mulighed, når Fetteren allerede har tilstået?

Selvom der ikke er mange bevisere fra Fetterens skyld, andet en tilståelsen og en væg mulighed for at DNA-mats, ender retten alligevel med at dømme Fetterens skyldi i morer på begittetængs.

Den 19-årige unge mand idømmer sin fængselstraf på 14 år og en bod på 100.000 norske kroner, som skal gå til opføres forældre.

Umødbart må man tænke, at dømme giver en form for fred til de dybt sørgende forældre og de mange venner og bekænte til begittet.

Endelig efter 2,5 års efterforskning og uvished er der faldet døm over den skyldige.

Men måske var den fred ikke helt som forældrene havde håbet.

Gerningsmanden er nær familie, ikke langt fra forældrene's hus bor, bedste forældrene, og ikke langt derfra bor morens søster, som amor til Fetteren.

De var en familie, der boede tæt på hinanden og havde deres liv med hinanden. De så hinanden ofte. Hvordan kunne det komme til det punkt?

Måske havde familien onikøbt en følelse, at det ikke helt hangt sammen, at det hele ikke rigtig gav

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

mening. Hvis de havde den følelse, så havde de ret.

Forsvarsadvocaten Anker Dom, og i juni 1998, genoptagsrettsagen mod Fetteren i Appelretten.

Under rettsagen kommer det frem, at tilståelsen er trukket tilbage, og at Fetteren føler sig presse af den meget hårdhæne afhøring til at indgå en falsk tilståelse.

Appelretten finder, at det ikke er lykket anklærende at bevise ud over alt tvivl, at Fetteren er skyldig i morer på at begive det tænks.

Hvilket vil sige, at der ikke er tilstrækkelig beviser for en skyld, men samtidig er den heller ikke helt blevet frekendt.

Det kan lyde lidt teknisk, men hvad det konkret betyder er, at Fetteren ikke kan idømmes fængselstraf, men Appelretten vedholder, at Fetteren skal betale bod til offeredsforældre.

Dermed er Fetteren havnet i et juridisk limbo-land, hvor han både ikke er skyldig, men heller ikke er uskyldig. Han er med andre ord, lidt skyldig, hvad det så ind betyder.

Fetteren bruger her efter de næste 24 års et liv på at kæmpe for sin uskyld og for at rense sit navn.

Politiet bliver også efterlagt i et limbo, for hvis ikke Fetteren gjorde det, hvem gjorde så?

Der er ikke andre spor, mistænkte eller beviser, og politiarbejdet på sagen kan ikke komme nogen vejne.

Sagen om drabet på begivdet tænks forlåterste uberørt og dermed uopklagede hen i de næste mange år.

Tiden er nu politiets vigtigste og eneste redskab, og i minst tiden går fryses alle beviser ned på politistationen på Karmhøi.

Bukstavligt talt en cold case.

At der skal gå over 20 år før sagen for et afgørende gennembrud var der nok ikke nogen, der havde regnet med.

Mindst af alle begivdet tænks forældre, som jo stadigvæk ikke har fået ret færdighed og vished om deres datterstrakkeskæbne.

At Dårne købet af en dansk forskere fra Ollbo, der leverede afgørende bevis, havde ingen i deres vildeste fantasik kunne forestille sig, eller ikke forskere en selv.

DNA er en kompliceret sag.

Når man undersøger vores genetiske fingeraftryk, vores DNA, vil man opdage at mennesker er meget ens.

Faktisk er hele 99,99% af vores genetiske afmateriale fuldstændig identisk alle mennesker imellem.

Det er altså ud af den sidste 0,01% af DNAet, at forskellen skal findes.

Det er ikke meget, men det er nok.

Til gengæld behøver forskerne meget lidt af et menneske for at kunne identificere DNAet.

Et hår er nok lidt spyt, en drope sed på lidt tøj.

Der er flere omstændigheder, der skal tages med i betragtning, når DNA-analyses skal anvende sin rett sag.

Dels er der risiko for, at prøven har været udsat for andres DNA, hvilket kaldes krydskontaminering, og det medfører man ikke ved, hvilket DNA der tilhører hvem.

Derudover er der altid en viss hussekerhed.

Forskerne kan kun med en viss sikkerhed sige, at DNAet stammer fra én bestemt person.

Hvis der er et match med 1 ud af 1 million, så er matchet rimelig sikkert.

Men er sikkerheden kun 1 ud af 1000, er det ikke et sikkert bevis.

De allerede foretagne DNA-analyser at begittes tøj viste, at der var mange i lokalområdet, der fik et

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

match.

Analyserne var altså ubrugelige.

DNA som bevismateriale blev første gang brugt i en rett sag i England i 1986, hvor det var med til at frikæne en mand.

Så i slutningen af 1990'erne, hvor sagen om drabet på Biggittetings foregår, er DNA-teknologien stadig ny og knapser præcis.

I 2017, over 20 år efter drabet, er DNA-teknologien til gengæld så udviklet, at Krippers vælger genopende sagen om Biggittetings.

En stump er at Biggittes strømpe bukser, der har været for at se ned i politiets arkiver, sendes til Østri, hvor et af verdens vigtigste laboratorier for DNA-analyser ligger.

Den komplekse analysen foretages, og to år efter har laboratoriet et svar.

Det viser sig, at DNA'et har en særlig profil.

Laboratoriet i Østris samarbejder med en dansk forsker i statistik for Oldborg Universitet, som har opstillet modeller for hyppigheden af netop den fundende profil.

Ifølge hans beregninger, kan kun 18 mennesker i hele verden være et match til DNA-prøven. Og sensyliden for, at én ud af de 18 mennesker skulle befinde sig på Karmø, er ekstremt lille.

Da politiet sammenligner laboratoetsanalyser med deres egne oplysninger, finder de et match. De har nu en ny mistenkt.

For første gang, i næsten 25 år, er politiet for alvor på sporet af noget. I alle hemmelighed i værksættes en efterforskning.

Denne gang vil politiet være helt sikre i deres sag, uden at være presse af offentlighedens ønske om en hurtig sagsbehandling.

Alle sagsdokumenter gennemgås minutiøst igen. Den mistændtes telefon og computerovervågning, hans bolig bliver randsadet. Det viser sig, at mannen har været i politiet søgelyst tidligere.

Han har ordne købet været til afhøring flere gange, både som vidende og som mistændt.

Som én, ud af kun 13 men i efterforskningen, har han heller ikke noget alibi for tiden omkring mordtidspunktet.

Desuden havde mannen på gerningstidspunktet en bil, som svarer til beskrivelsen af den bil, der blev set i området.

Mannen har endda været til efterfølgende afhøringer og aflæggelser af DNA-prøver. Der har bare ikke været et match. Ikke før nu.

Den nye hovedmistændte har en lang kriminalhistorie baseret på vold, indbrud og seksuelle overgreb.

Han har bl.a. overfaldet en kvinde, og samme aften blottet han sig for fem andre kvinder.

Han har påkørt en politimand under en flugt fra politiet. Han er dømt for indbrud og teorier af kvinesko og kvindeunder tøj.

Den hovedmistændte mand har flere gange været i psykoterapi, uden at det har haft positive resultater. Faktisk tvært imod.

Efter et endt behandlingsforløb overfalder mannen til en tidligere psykolog i hendes eget hjem.

Han forsøger kvæle hende med en snor, og der kvinden mister bevidstheden knækker snoren.

Kort efter, da kvinden kommer til sig selv, finder hun mannen i sit soveværelse delvis nøgen, iført med at påklæde sig hendes undertøj.

Mannen er altså både voldelig, seksuelt afvindende, kendt af politiet, og han er bossede på Karmhøi. Desuden er han under mistanke, for et andet mord på en kvinde ikke så langt fra Karmhøi.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet i paradis

Den første september 2021 anholder politiet den hovedmistængte, og holder ham varteksfængslet mens sagen forberedes.

Han bliver tiltalt under sadele skærpede omstændigheder.

Og i oktober 2022 begynder sagen mod den nu 52-årige Johnny Wasbach for moret på Begittetængs, knapp 28 år efter frabrydelsen.

Under ret sagen oprydelse de grovfulde detaljer om de sidste timer i Begittetængs liv endnu en gang.

Kriminalteknikere fortæller detaljer om deres opdalseser i forbildelse med undersøgelserne af Begittes døde krop.

Avhøringerne af Wasbach offentlig gøres, og Wasbach føres gennem time lange afhøringer i retten.

Når det kommer til soven efter ens datters alt for tidligere og alt for tragiske død, så lærer tiden ingen sov.

Alivel holder fældrerne ud, og gennemgår i retten de frygtlige følelser og oplevelser igen og igen.

De gør det for Begittet, beviserne af dengang meget stærke og meget konkrete.

Den 7. februar 2023 kendes Johnny Wasbach skyldig i drappet på Begittetængs.

Han bliver idømt 17 års fængsel, og skal betale en bud til fældrerne på alt 1,2 millioner norske kroner.

Ved domsauicielsen stod den tiltalte Johnny Wasbach oprejst med ansigtet mod dommeren og ryggende mod tilhørerne.

Efter dommer er blevet afsagt ved han sætter ned, men støtter sig til bordet.

Selvom han års sætter på stolen, fæller han alligevel om på guld, han er besvimet.

Wasbach vælger ikke at anke dommen.

Begittes fætter bliver i forbildelse med rette en endelig renselse for al skyld i forbildelse med Begittes død.

Han tilkendens af statning fra den norske stat.

Han vidnede onikøbet isagen mod Wasbach.

Men familien er for evig splittet.

Mens faren og de fleste andre er overbevist om, at den skyldige gærningsmand nu er fundet og dømt, så tror moren til Begittes stadig, at det var fedtaren, der stod bag.

Også selvom han officielt er blevet rentet.

Hun taler ikke mere med sine egen søster og den del af familien.

Drappet på Begitte har splittet familien for altid.

Det lille samfund på Karmøi finder ikke lige forløbet tilbage til en rolig og almindelig hverdag, selvom der synges i forsamlingshuset og selvom megnetterne stadig af løse og mile.

Der ligger en sten på varren hjem til Begittes forældre.

I stenen er der udhukket et navn og en dato med enkle buksdæver.

Der står Begitte, 7. maj, 1995.

Begitte, 7. maj, 1995.

Begitte, 7. maj, 1995.

Du har lyttet til en podcast for Ali.

Podcast er videoet i den Ali app.